

Dag 65 – zaterdag 2 maart

Half zeven des avonds en je kan een muis horen trippelen in huis... figuurlijk natuurlijk want met drie viervoeters in huis zou ze niet ver komen, ook al zijn het momenteel drie vodjes van honden.

De dag is lekker vroeg begonnen (lees acht uur :)) en ik ben meteen te voet met Lagun naar de bakker op het dorp gewandeld om brood. Hij lekker stoer (en zichtbaar) met zijn Canisha-jasje aan en los van de leiband voor het grootste deel van de weg. Hij waagt zich al iets verder van mijn zijde dan vroeger maar verder dan twintig meter gaat hij toch niet. Liever niet natuurlijk. We maken een ommewegje via een klein park. De speeltuigen staan er heel verlaten bij in dit grijze weer maar Lagun gaat helemaal uit de bol: het parkje wordt overheerst door onze gevleugelde vriendjes. Hij weet niet goed waar eerst lopen! Kermis! En komt dan maar mooi terug bij mij. Lieverd toch. :-)

Even moet zijn leibandje toch aan want we moeten de drukke Kerkstraat nog door. Ideale afstand voor een kleine wandeloefening. En het gaat veel beter dan gisteren. Oef. Hij is het nog niet helemaal verleerd! In het winkeltje gaat hij braaf aan mijn zijde zitten terwijl ik op mijn brood en frangipannetaartjes wacht en de bazin kijkt glimlachend toe – al is het een ietwat bedrukte glimlach want ze betreurt het dat ze Lagun nu niet meer mag aaien. Kan ik helemaal begrijpen... ik zou dat ook erg vinden. 😊

We wandelen flink de Kerkstraat terug uit en dan mag meneertje terug los. En los gaat ie! Plots beseft hij dat hij op de heenweg een tuintje met kippen had gemist. O man man man, als hij kon, hij snoof ze recht door de draad zijn mondje in! Maar lang blijft hij niet dralen wanneer hij ziet dat ik hem gewoon voorbij wandel en "achterlaat".

Wanneer we terug in onze straat komen, schrikt de kleine man zich een bult... van een andere kleine man. Net wanneer we een poortje van de overbuur passeren, steekt hun 2-jarige zoontje dat poortje open. Lagun springt opzij en houdt even een staarwedstrijdje voordat hij het op een blaffen zet. To be fair: ik weet niet wie eerst is beginnen te blaffen, hun zoontje of Lagun, maar ze zijn aan elkaar gewaagd. Die kleine doet een geweldige imitatie van een hond! Ik stap resoluut door naar huis en Lagun volgt alweer braafjes.

Tijd voor wat kuiswerk in huis terwijl de vriendjes het uithangen in de tuin en Koen nog wat ligt te soezen blijktbaar. Wanneer Koen beneden komt, ga ik mijn loopschoenen aantrekken en vertrek ik op mijn missie om Darko en Yana wat te vermoeien. Haha... vijf kilometer en een paarse kop later, laat ik me neerstorten in de zetel en staan er drie woefjes me aan te kijken: "En? Wat gaan we nu doen?!"... Ikke? Ik ga douchen jongens... Snel want 't is bijna tijd om te vertrekken naar Laguns spelklasje in Animal Trust in Melle.

We komen er mooi op tijd aan en laten Yana en Darko nog even in de auto zitten. Lagun mag meteen de weide op en onze jongeheer heeft er zin in! Van netjes naar de weide wandelen aan baasjes voet was absoluut geen sprake met al die wachtende vriendjes rondom. We zien dat er niet zoveel volk is en dat het alle leeftijden en rassen door elkaar is en vragen of we ook Yana er bij mogen laten. Karel de toezichthouder bekijkt het even en ja zeker hoor, laat die er maar bij. De twee crossen de ziel uit hun lijf

gedurende een uur. En wat grappig is: Yana gaat achter de kleintjes aan, Lagun achter de grote. Hij heeft meteen zijn vriend gevonden in Gust, een Spaanse ruwharige windhond, die hem alle windstreken leert kennen. :) Ons kereltje lijkt wel onvermoeibaar vandaag. Elk grassprietje gaat ie afsnuffelen, elke hond krijgt een begroeting, en... het lijkt wel of hij een aanbidder heeft. Een labrador kan zijn adoratie niet langer inhouden en probeert Lagun voortdurend te berijden. Lagun heeft er geen erg in. Tja, die weet ook wel hoe knap ie is. ;) Gelukkig weten de toezichhouders wel van wanten en kan Lagun snel al ongestoord zijn ontdekkingstocht verder zetten.

Na een uurtje rapen we twee bemodderde vachtjes samen en leggen we die in de auto. Hun laatste wapenfeit van de dag zal bestaan in het legen van hun bakje. :-)

Dag 66 – zondag 3 maart

Koen is vannacht pas om 1 uur thuisgekomen na zijn handbalwedstrijd. Niemand, maar dan ook niemand is daarvan wakker geworden. ;-) Wanneer ik om half negen uit bed rol, verbaas ik me daar even over. De stilte in huis doet me bijna denken dat we helemaal geen woefjes hebben.

Darko en Yana openen met matig enthousiasme een oog als ik beneden kom. Althans Yana probeert dat toch. Sinds een paar dagen zitten haar beide oogjes telkens dicht 's ochtends door de etter. Ze kwispelt intussen al wanneer ze me een vochtig doekje ziet nemen om haar oogjes te bevrijden. Ocharme toch. Voor de rest ziet ze er eigenlijk picco bello uit. De hondengedragstherapeut van Animal Trust viel bijna recht achterover toen ie hoorde dat ze elf wordt. Hij had haar voor een jonge deerne aangezien en da's toch iemand die al honderden honden heeft zien passeren.

Lagun reageert iets opgewekter wanneer ik hem uit zijn bench bevrijd maar hij stapt toch nog wat slaapdronken. Too cute.

Benieuwd of ie straks op de hondenschool ook nog steeds zo gedwee zal zijn. Het is ons echte debuut in de A-klas.

Lagun op een lege maag en bazinnetje met een zakje vol vers gebakken stukjes worst. Waar maakte ik me zorgen om?! ;-) Eerste oefening: aandacht vragen. Ik heb al moeite om Lagun even te doen wegstaren zodat ik die oefening überhaupt kan doen. Tweede oefening: komen. Van op 6 meter afstand. Nou, als dat lukt in een drukke Carrefour op 20 meter afstand terwijl ik net buiten zicht sta... Derde oefening: een paar meter aan de voet stappen. Niks moeilijks aan vandaag zou je denken hé. Maar dat is zonder een terrein bedolven onder konijnenkeuteltjes gerekend. Lagun voert zijn oefeningen allemaal voorbeeldig uit maar probeer hem maar eens te beletten te snuffelen terwijl je wacht op de volgende oefening. Zuchtje.

De voorbije week heb ik gemerkt dat ik Laguns oefeningen best wel lang kan rekken: ik kan hem al heel lang naar me doen kijken, hem laten zitten, hem laten wachten op eten... maar zodra hij die beloning krijgt, denkt hij dat de oefening voorbij is. Mijn fout uiteraard. Ik leg mijn probleempje uit aan de instructrice en ze raadt me aan om toch iets vaker en sneller te gaan belonen, om wat meer te variëren nog in de wachttijden zodat zijn interesse gewekt blijft en om hem ook het bevel "vrij" te leren. Mja, dat

moet ik even checken in mijn mapje van Canisha want ik denk dat ik in dit geval ook "off you go" moet gebruiken. Best wel een lang commando om hem vrij te geven maar ik wil het juist doen.

En ja hoor, bij controle blijkt inderdaad dat ik "off you go" moet aanleren om hem te tonen dat hij niet langer onder bevel staat aan de leiband of dat hij mag gaan spelen (maar dan wel zonder frakje aan). Ik wil me deze week wat concentreren op de "pas toucher" en de "off you go". Dinsdag heb ik nog een one on one-training met Christel gelukkig. Ik leg het best ook nog even voor aan haar.

Mijn ouders zijn komen supporteren en foto's en video's maken tijdens de training. Zo confronterend toch om jezelf te zien tijdens een training... Ik merk al gauw dat ik een paar ticjes heb en veel te vaak mijn rechterhand paraat houdt om een snoepje te nemen.

Na de training schrijven we ons officieel in in de club en gaan we Koen oppikken om iets te gaan eten op het dorp van Landegem. Lagun krijgt eerst thuis nog een bakkie korrels en mag dan mee. Zelfs zonder vestje aan is hij meer dan welkom in de Kameleon. Dat verbaast me niks want Koen en ik zijn daar zelfs al met Darko en Yana geweest. Heel fijn van de uitbaters. De mevrouw die onze croques komt brengen, zit met een van haar polsen in het verband. Lagun merkt het op en ze laat hem even snuffelen. Onze goede ziel begint haar verband te likken. Zoentjes om haar pols beter te maken lachen we.

Het is een zalig dagje. Voor het eerst in lange tijd krijgen we zelfs wat zonnestralen en de woefkes spelen braaf buiten in de namiddag.

Tot er een luchtballon bijna in onze tuin landt... Yana is als de dood voor het gevaarte en steekt Darko aan met haar gepiep en gjammer. Lagun bekijkt het gelukkig allemaal op zijn kalme, beheerste manier. We halen de viervoeters binnen en doen gewoon ons ding verder, met Yana aan ons been geplakt weliswaar.

Dag 67 – maandag 4 maart

Ik heb het al eerder gezegd maar verdorie, waar is dat weekend heen?! Vandaag beloven ze een zacht lenteweertje maar het ziet er naar uit dat het vannacht toch gevroren heeft en ik laat mijn lentegarderobe nog even voor wat het is.

Lagun besteedt veel zorg aan zijn stretching deze ochtend. Hij ziet er eigenlijk doodmoe uit en zit slaapdronken boven zijn eetkommetje te wiebelen. Tot we in de trein komen... tijd om op te staan vindt onze kleine man en hij houdt me goed bezig tot we Brussel binnenrijden. Ik krijg wel aandacht wanneer ik dat vraag, hij heeft vandaag precies gesnopen wat ik bedoel met "pas toucher" elke keer ik hem verlekkerd naar de vetters van onze overbuur zie kruipen en de wandeling van het station naar het werk verloopt voorbeeldig.

Veel zin om zich meteen te nestelen heeft Lagun echter niet. In de tuin van de receptie duikt hij regelrecht de struiken in en je ziet meteen dat de lentekriebels ook spelen bij het kleine zottekot. Iedereen begint spontaan te glimlachen bij al dat jeugdige enthousiasme. Zelfs de kandidaten die net enkele uur in de file hebben gestaan en zich bijna te laat aanmeldden voor hun gesprekken, vergaten op slag al hun zorgen. Ik heb Laguns leiband niet mee wanneer de kandidaten binnenkomen aan de

receptie en ik roep hem bij me om te voorkomen dat hij de externen zomaar gaat begroeten zonder mijn toestemming maar echt overtuigd ben ik niet dat me dat zal lukken. En toch, wanneer ik me hurk komt de kleine man meteen aangevladderd om te flodderen. Hm, als echte flodderaar ken ik hem niet. Tot voor kort zaten daar toch nog steeds af en toe knabbeltjes bij en vooral veel gefriemel. Maar ik merk stillletjes aan een evolutie. Toen ik mama Bailey en halfbroer Eager leerde kennen, hield ik het niet voor mogelijk dat Lagun datzelfde zachtmoedige gen in zich had. Ik zag hem niet meteen evolueren tot knuffelbeer. Ik denk dat ik me vergist heb.

Lagun heeft minder tolerantie voor mijn vertaalwerk dan anders deze voormiddag en net wanneer ik mijn boterhammetjes gehaast naar binnen speel om hem wat te gaan vermoeien met een lange middagwandeling onder een zacht zonnetje, legt meneertje zijn kopje neer. Zucht. Enfin, ik profiteer van het moment als een moeder die haar huis schoonmaakt terwijl baby even slaapt en werk nog wat voort. Een uurtje later wordt hij terug wakker en dan is het vollebak: janken, krabben, opspringen, papiermanden omver gooien, ... vrouwtje, je gaat nu buiten met mij of ik doe een ongeluk! Message received kleintje... loud and clear!

Ik trek even met Lagun naar het parkje naast het werk. Er loopt geen ziel behalve een terriërchtig wezen met een tuigje aan. Hm, precies geen baasje in zicht. De vreemde hond komt aarzelend maar zeker naar ons geslopen en vriendelijk ziet hij er allesbehalve uit. Verzorgd evenmin. Allerlei ziekten en aandoeningen komen plots bij me op en ik voel er weinig voor om Lagun gedag te laten zeggen. Lagun lijkt dat aan te voelen. Hij staat over zijn hele rug te borstelen! Wat een gek zicht bij een langharig(er) ras. Wanneer de andere hond op een meter van ons afstaat en begint de grollen, jaag ik hem onverbiddelijk weg. Lagun kijkt me even dankbaar aan en zijn staartje komt terug van tussen zijn poten. Graag gedaan man. In de verte stapt iemand uit zijn auto en lijkt het hondje bij zich te willen roepen. Mooi is dat je hond zo uitlaten man...

Voor de rest van de namiddag neemt Lagun zijn exhibitionistische houding aan: op de rug en pootjes wijd open in de lucht tot ik hem wakker maak om de trein huiswaarts te halen.

Vandaag stoppen we lekker vroeg om 16 u want eigenlijk zijn we technisch werkloos door updates in ons elektronisch documentenbeheer die zijn misgelopen. Dank u IT... De timing zit wel goed want buiten is 't echt een lekker weertje. Wat gelukkig ook positief is voor mijn gemoedstoestand want net als vrijdagavond bezorgt Lagun me een pittige uitdaging om hem netjes zonder trekken aan de lijn naar het juiste perron te krijgen. 'Onze' schaarse grasperkjes zitten dan natuurlijk ook volledig onder duif... echt, geen cm² vrij. Het betekent ook geen vierkante cm aandacht voor vrouwtje... Zelfs zijn rode piepballetje werkt niet tegenover onze gevleugelde vrienden. Alweer een aandachtspunt bij. Ik zou beter even een lijstje maken. ;)

In de trein is Lagun wakker maar flink. We hebben veel plaats vandaag en ik merk dat hij dan liever wat meer naar het gangpad ligt dan ingesloten aan mijn voeten. Tussen Brussel en Gent houd ik hem aan mijn pootjes maar wanneer we na Gent zo goed als alleen zitten, mag hij zich van mij even helemaal strekken. En hij geniet ervan! Zo groot en lang heb ik hem nog nooit gezien. :-)

Thuisgekomen doe ik zijn jasje uit en riempje af voordat ik hem uit de auto laat. Meestal loopt hij dan met mij mee naar de brievenbus maar hij spot Yana aan het zijraam en beiden exploderen bijna van de goesting. Dat belooft... Ik doe de deur open en dat zien ze als het startschot van de race om gespeeld. Als twee tazmanian duiveltjes tuimelen ze de tuin in en gedurende een uurtje laat ik hen het uithangen.

Dag 68 – dinsdag 5 maart

Elk uur van de nacht heb ik gezien... ik heb blijkbaar niet genoeg afgezien toen ik enkele weken geleden de griep kreeg, ik heb recht op nog een keertje. ☹️

Gelukkig mag ik thuiswerken vandaag. Ik slik wat dafalgan, trek drie truien aan op dit eerste zonovergoten dagje en kruip met de laptop op mijn schoot in de zetel.

De viervoeters staan gelukkig wel te popelen om buiten te mogen en de hele voormiddag spelen ze in de tuin.

Wanneer rond elven enkele dakwerkers aan de slag gaan op het gebouw achter ons, maakt Lagun het me wel heel duidelijk dat hij het er niet mee eens is dat mensen over daken lopen. Dat hoort toch niet?! Onze jongen wil dat nieuwtje duidelijk ook met de hele wijk delen... ik besluit de kindjes maar binnen te laten. Ik slik nog een dafalgan en kruip een uurtje of twee in de zetel. Vaag ben ik me bewust van de occasionele natte neus in mijn gezicht.

Ai ai toch, al dat werk dat ligt te wachten...

's Middags zijn de dakwerkers terug en begint Lagun zelfs binnenshuis te grollen en te blaffen. Ik doe de rolgordijnen naar beneden om hem het zicht te benemen – en daarmee ook die eerste zonnestraaltjes. ☹️ Nu heb ik het wel warm genoeg van mezelf met mijn 39°C maar 't kan toch zo een deugd doen om es wat zon te zien.

Voor de rest heb ik van mijn kroost vandaag echt geen klachten. Zo kom ik er misschien wel helemaal van zelve terug boven op...

Dag 69 – woensdag 6 maart

Ik neem een ziektedagje vandaag. Er is niet zoveel werk te doen en het lijkt me het uitgelezen moment om inderdaad eens naar mijn lichaam te luisteren en wat te rusten. En met wat uitrusten bedoel ik natuurlijk dat ik eerst een aantal hangende vertalingen afwerk en dan dringend aan de business case voor mijn eindwerk voortwerk.

De viervoeters zien me opnieuw met mijn laptopje in de zetel kruipen en ik kan zweren dat ik een diepe zucht hoor.

Voor vandaag hadden ze de meest zonnige dag van de week beloofd maar daar komt deze voormiddag niks van in huis. En eigenlijk ben ik daar wel blij om ook want ik wil niet dat mijn collega's denken dat ik me zogezegd ziek zet om wat van de zon te genieten.

We slapen allemaal veel vandaag en het doet deugd.

's Middags krijgen we wel een uurtje zonnestralen en ga ik even op terras zitten om foto's te nemen van de "kindjes". Het valt me op dat Lagun een prachtige rosse glans krijgt in de zon. Ik hoorde zondag iemand op de hondenschool zeggen dat flats op shows worden afgekeurd als ze "roest" worden in de zon. Wat een larie.

Mijn kleine zonnegod. ☺

's Avonds komt Gerrit een zak eten brengen voor de kleine man. Net op tijd want 's middags heb ik de laatste korrel in zijn kommetje gegoten. De ideale kans om onze voorzitter ons eetrutueeltje te tonen hé jongens? En ja hoor, ze hebben allemaal honger en dan is het niet moeilijk om hen elk op hun plekje te laten wachten voor hun kom tot ik "eet maar" zeg. :-)

Terwijl Gerrit mijn computertje in orde brengt, wordt hij op nog wat meer show getrakteerd. Helaas is het wel de Mechelse wakersshow. Luidkeels vertellen Darko en Yana ons wanneer een van onze burens het in zijn hoofd krijgt om thuis te komen of het huis te verlaten. Ik ben het gewoon maar ik zie Gerrit enigszins ongerust naar Lagun kijken. Gelukkig kan ik hem snel geruststellen: de waker (lees: de blaffer) in Lagun is niet zo sterk. :-) Vroeger zou Lagun nog eens opgekeken hebben wanneer Darko en Yana klikspaan spelen maar tegenwoordig doet ie zelfs dat niet meer.

Dag 70 - donderdag 7 maart

Vannacht heb ik zalig geslapen. Helemaal alleen want Koen is weg op zakenreis. Hij moet dat niet te vaak doen maar zo eens 's ochtends niet door twee wekkers gewekt worden, heeft wel zijn charme. ;-)

Ondanks dat ik van middernacht tot half negen aan een stuk door heb geslapen, ben ik niet in vorm. En beneden is dat ook niemand.

Vooral Yana niet. Zij blijft de hele dag in haar mand liggen, wil niet eten en haar oogjes zien er niet uit. Arme schat toch! Lagun ziet zijn kans schoon om in haar eetkom te duiken wanneer zij die onaangeraakt de rug toekeert. Ik heb het gelukkig snel in de gaten (ik weet ook dat de Mechelaartjes geen volle minuut moeten knabbelen op 1 korreltje dus ik hoor meteen dat iemand niet in zijn eigen bakje zit... ;-)). Yana's kommetje verdwijnt naar veiligere hoogten.

Er komen vandaag geen nieuwe aanvragen voor vertalingen binnen van het werk. Dat geeft me de tijd om mijn artikel over Lagun voor de interne nieuwsbrief te schrijven - dat morgen moet binnen zijn. ;-)
Hoe krijg ik echter in godsnaam 2 maanden barstenvol avonturen over een geweldige vent verteld op 1 A4?! Ik doe er de hele dag over...

Lagun verveelt zich stierlijk vandaag en wanneer Yana hem zelfs aanvliegt bij zijn zevenenveertigste poging om haar te verleiden tot een spelletje, wens ik mijn collega's een goede dag verder en houd ik me zelf wat bezig met de kleine sloeber.

En hij is in zijn nopjes! 't Is de derde dag dat we thuis binnen doorbrengen natuurlijk, dat is hij helemaal niet gewoon. En hij houdt er duidelijk niet van.

Vanavond krijgen we gelukkig Elke nog even op bezoek, dat zorgt wel voor wat afwisseling. Elke is nu in haar vierde maand zwangerschap en even lijkt het erop dat Lagun haar baby er spontaan tracht uit te springen. Het is de eerste keer dat ik hem echt vol overtuiging tegen iemand zie opspringen. Gelukkig is Elke al genoeg getraind door mij om te weten dat ze hem moet negeren.

Darko en Lagun wijken de hele avond niet van de zijde van Elke. Mannen. ;-)

Dag 71 - vrijdag 8 maart

Koen is terug thuis en ik zal het geweten hebben. Zijn wekker loopt gemeen vroeg af om 5 uur! Ik draai me nog voor een eindspurtje van anderhalf uur en dan is het zover: om half zeven begint mijn gsm te schetteren. Ouch wat voel ik me weer belabberd! Mijn keel staat in vuur en vlam, mijn hoofd bonkt, mijn ogen zitten potdicht en ik duizel. Wat is dat toch de laatste tijd?

Ik stuur mijn collega's een sms'je om te laten weten dat ik een dagje vrijaf neem. Ik heb gister vernomen dat ik binnenkort toch een dagje congé moet laten vallen - waarom dan niet mezelf dat dagje cadeau doen op vrouwendag vandaag?

Het geeft me de kans om deftig verder te werken aan mijn business case én belangrijker: om met Yana naar de dierenarts te gaan.

Lagun's pogingen om met haar te spelen vallen vandaag niet in dovemansoren en ze eet wel enkele korreltjes maar erg gezond zien haar ogen er zeker niet uit. Om half vijf mogen we gaan.

Na twee dagen niks trainen met Lagun, neem ik me voor om daar vandaag verandering in te brengen. Ik draag Lagun de trap op naar de puppyproof room die ik boven heb gemaakt (iets gezelliger, en vooral warmer dan de garage) en ga meteen aan de slag. Ik wil hem de "pas toucher" iets actiever aanleren dan het enkel in de praktijk te benoemen wanneer hij het goed doet. Tijdens de avondles heb ik Christel ooit iets horen zeggen over Sofia Lin die goede filmpjes zou hebben op youtube voor shaping. En ja hoor, ik herinner me een van haar filmpjes waarin ze een pup het commando "leave it" leert. Zou ik dat kunnen toepassen? Ik denk het wel. Ik maak Lagun met zijn leibandje vast aan mijn heupgordel zodat ik mijn handen vrij heb en doe een paar aandachtsoefeningen. Lagun? Hij kijkt, en krijgt snoepje. Lagun? Kijken ... snoepje... na het derde snoepje is zijn enthousiasme aangewakkerd. Ik gooi een snoepje op de grond net buiten zijn bereik en zeg niks. Hij spurt er achter maar komt aan het einde van de leiband. Even denkt hij dat hij het snoepje wel kan tot bij hem staren maar al gauw snapt ie dat ie op deze manier niks bereikt en komt hij netjes voor mij zitten. Flinkerd! Snoepje... Daarna wandel ik met hem tot aan het weggegooide snoepje en zeg "ok", hij mag het hebben.

Ik hoef dat maar een paar keer te doen voordat hij snapt dat hij dat lekkers op de grond niet zal krijgen. Iets moeilijker: ik laat het snoepje eens achter me op de grond vallen. Hij probeert een paar keer rond mijn benen te geraken maar ik ga er telkens rustig voor staan. Wanneer hij naar mij kijkt, krijgt hij een

ander snoepje. En dan maar herhalen. Na nog een aantal keer, begin ik het bevel "pas toucher" eraan te koppelen. Ja dit loopt lekker. Maar tijd voor een andere oefening.

Ik heb al gemerkt dat zijn "down" niet zo wil lukken. Tijd om dat in de puppyproof kamer eens deftig te oefenen. Hij zit mooi voor me en ik heb zijn onverdeelde aandacht. "Lagun, down." In plaats van dollartekentjes zie ik vraagtekentjes in zijn gouden oogjes verschijnen. Ik herhaal het bevel... kopje scheef. Jeetje, hij kent het echt nog niet na al die tijd. Ik doe het handgebaar erbij en meteen gaat ie liggen. Flinke man! Snoepje.

Ik probeer het nog eens zonder handgebaar. Maar neen hoor. Weer die scheve vragende blik. Ik wacht nog enkele seconden en aarzelend zakt ie dan toch op de grond. Flinke! En ik geef em nog een snoepje. De derde poging verloopt even aarzelend. Misschien vraag ik dit beter even na aan de experts. Met het handgebaar gaat ie meteen tegen de vlakte maar met enkel het bevel, komt het niet. Of niet snel genoeg althans.

Als afsluiter laat ik hem nog even zijn lievelingsspeeltje kiezen tussen drie stuks: zijn rode piepballetje, Yana's kip (jaja, dé kip van dé kippendans - sorry Yana) en de fleece flos. Geen twijfel... 't is nog steeds dik aan met het rode balletje!

's Namiddags neem ik Lagun mee wanneer ik met Yana naar de dierenarts ga. Zijn neusje doet er ferm overuren! Man man man, hij zou kunnen doorgaan voor een beagle, straks snuift ie de tegels gewoon uit de vloer. :-) Ik laat hem wel even doen en concentreer me op Yana die een grondig onderzoek krijgt. Op haar oogjes zit al zeker een infectie. Maar ze heeft geen koorts voor de rest. Haar andere symptomen (dunne ontlasting en zelfs eens wat bloed bij de ontlasting, niet eten, lusteloos) doen de dierenarts denken aan een maagdarmonsteking. Ik zou het bijna hopen... dan is het niks ernstigers. Ze krijgt een prikje tegen eventuele misselijkheid, antibioticapilletjes tegen de infectie en druppeltjes voor haar oogjes. Jawadde, ook een totaalpakketje voor haar op vrouwendag.

Lagun ligt er intussen alweer bij neer. Hij is er gerust op. ☺

Dag 72 – zaterdag 9 maart

De baasjes hadden allebei nood aan een lange nacht en die hebben ze ook gekregen. Omstreeks negen kom ik beneden en vind ik drie heel rustige woefkes. De oogjes van Yana (en Darko want die begon eigenlijk ook wat last te krijgen de voorbije dagen) zien er helder uit en de juffrouw heeft honger! Nog niet veel maar 't is een begin.

Veel tijd hebben we deze voormiddag niet want we worden bij de schoonouders verwacht voor een etentje samen met de folks. De drie "kleinkindjes" mogen allemaal mee.

Het wordt een ware beproeving in het kleine huisje in Temse. De salontafel wordt getooid met lekkers en die is nu toevallig wel laag genoeg zodat Lagun zonder al te veel moeite kan meegenieten... Mijn

hoofdtak bestaat erin de genodigden te kalmeren zodat zij op hun beurt de viervoeters niet te veel opdraaien en de glazen met bubbels een kans op overleven maken.

Wanneer de viervoeters dan ook nog eens de kat des huizes spotten in de veranda, gaat het dak van het huis er bijna af... Oh boy. Poes is gelukkig niet in een treiterige bui en verdwijnt snel uit het zicht terwijl de drie een teleurgestelde klaagzang afsteken.

We krijgen een overheerlijke zeevruchtenmix voorgeschoteld aan tafel. En de viervoeters een varkensoor. Even is het peis en vree en kan iedereen met volle teugen genieten.

Schoonvader wordt echter opgeroepen om aan tafel te gaan zitten tijdens een handbalwedstrijd en Koen en hij vertrekken vroeger dan verwacht richting sporthal. Iedereen gaat supporteren maar ik voel er niet veel voor om de heilige drievoudigheid alleen achter te laten in de auto gedurende uren. Voor een keer dat ik ook Laguns tas niet mee heb, en dus ook niet zijn frakje en mijn begeleiderspas... We rijden dan maar naar huis.

Yana is al wat beter in vorm en ontfermt zich thuis maar al te graag terug over Laguns bewegingsplan. De kleine man zal geen winterreserveke kweken! Hij staat erg scherp. Darko kijkt ernaar en ik profiteer om wat op te ruimen en verder te werken aan mijn eindwerk.

's Avonds is al heel gauw mijn lichtje uit. Ik kan niet zeggen hoe lang het geleden is dat ik op een zaterdag om 22 u naar de bedstee trek... Ik laat het avondritueel aan de man des huizes.